

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **Mgr. F. Š.**, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky**, se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalované, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 20. 11. 2018, č. j. 59 A 99/2018 - 8,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobce se žalobou podanou Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci (dále jen „krajský soud“) domáhal ochrany proti nečinnosti Vězeňské služby České republiky, Věznice Stráž pod Ralskem, při vyřizování jeho žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“).

II.

[2] Krajský soud v záhlaví specifikovaným usnesením rozhodl tak, že se věc postupuje Městskému soudu v Praze.

[3] Dospěl totiž k závěru, že správním orgánem, který měl v posuzovaném případě svou nečinností zasáhnout do práv žalobce, podle jehož sídla se určuje místně příslušný soud ve smyslu § 7 odst. 2 s. ř. s., je Vězeňská služba České republiky, jejíž sídlo je v Praze; místně příslušným soudem k posouzení žalobcovy žaloby je tudíž Městský soud v Praze.

III.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní napadá uvedené usnesení krajského soudu kasační stížností. Navrhuje jej zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatel konkrétně v kasační stížnosti namítá, že: *„[ž]alovaná* [stěžovatelem myšlena Vězeňská služba České republiky, Věznice Stráž pod Ralskem – pozn. Nejvyššího správního soudu] *je správní jednotkou, která podle ustanovení § 4 zák. č. 555/1992 Sb. činí za Vězeňskou službu ČR právní úkony, mezi které patří správní trestání i řízení trestných činech vězněných osob včetně postavení správního orgánu jako povinného subjektu.“*

[6] Součástí kasační stížnosti učinil stěžovatel i návrh na osvobození od soudních poplatků a návrh na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

IV.

[7] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

V.

[8] Nejvyšší správní soud na úvod poznamenává, že podáním kasační stížnosti proti procesnímu rozhodnutí krajského soudu (s výjimkou procesního rozhodnutí, kterým se řízení o žalobě končí) nevzniká stěžovateli poplatková povinnost (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014 - 19). Napadené usnesení nepochybně právě takovým procesním rozhodnutím je, zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost tudíž kasační soud nepožadoval.

[9] Z právě citovaného usnesení rozšířeného senátu současně plyne, že ač je povinné zastoupení stěžovatele bez příslušného právnického vzdělání advokátem obecně jednou ze základních podmínek řízení o kasační stížnosti, ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. se neuplatní v případech, kdy kasační stížnost směřuje proti procesnímu rozhodnutí učiněnému v řízení o žalobě, jež slouží toliko k zajištění podmínek řízení nebo jeho řádného průběhu. Takovým typem rozhodnutí je i nyní napadené usnesení, jak již výše uvedeno. V daném případě tak ani podmínka povinného zastoupení stěžovatele advokátem nemusí být splněna.

[10] Nejvyšší správní soud následně posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud předesílá, že kasační stížnost je veskrze obecná a stěžovatel ve své podstatě konkrétně nevymezuje, jakých pochybení v postupu či závěrech se krajský soud dopustil. Právě a jen v míře odpovídající obecnosti kasační stížnosti mohl k posouzení zákonnosti napadeného usnesení přistoupit Nejvyšší správní soud.

[13] Kasační stížností zřejmě stěžovatel zamýšlel učinit spornou otázku místní příslušnosti krajského soudu při rozhodování o jeho žalobě, kterou se domáhal ochrany

proti nečinnosti při vyřizování jeho žádosti o informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím.

[14] Otázkou místní příslušnosti soudů k projednání žalob ve věcech žádostí o informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím směřovaných na Vězeňskou službu České republiky (dále jen „Vězeňská služba“), resp. jednotlivé věznice, se ke kasačním stížnostem téhož stěžovatele Nejvyšší správní soud již zabýval, a to např. v rozsudcích ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 269/2018 – 15, nebo ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 As 284/2018 – 20. Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od závěrů uvedených v citovaných rozsudcích odchýlit, a proto z nich vycházel rovněž v nyní posuzovaném případě.

[15] Podle § 7 odst. 2 s. ř. s. *„[n]estanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany. Má-li tento správní orgán sídlo mimo obvod své působnosti, platí, že má sídlo v obvodu své působnosti.“*

[16] Jelikož se obdobnou problematikou Nejvyšší správní soud již zabýval ve výše zmíněných rozsudcích, nyní pouze stručně uvádí, že věznicím, jakožto organizačním jednotkám Vězeňské služby, žádný zákon nevymezuje v oblasti poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím samostatnou rozhodovací pravomoc. Nemají tedy v této oblasti postavení správního orgánu ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a nelze je tudíž pro účely určení místně příslušného soudu podle § 7 odst. 2 s. ř. s. považovat za správní orgán, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni. Povinným subjektem, který má podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím povinnost poskytovat informace vztahující se k jeho působnosti, je Vězeňská služba. Ta je tudíž v právě posuzovaném případě správním orgánem ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle jehož sídla se určuje místně příslušný soud k posouzení stěžovatelovy žaloby na ochranu proti nečinnosti ve smyslu § 7 odst. 2 s. ř. s.

[17] Vězeňská služba má sídlo na adrese Soudní 1672/1a, Praha 4. K projednání stěžovatelovy žaloby na ochranu proti nečinnosti při vyřizování žádosti o informace je proto podle Přílohy č. 2 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, místně příslušným Městský soud v Praze. Krajský soud tedy nepochybil, postoupil-li tomuto soudu napadaným usnesením stěžovatelovu žalobu k projednání a rozhodnutí.

VI.

[18] Z výše uvedeného důvodu dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[19] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, soud jí proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu